

IN
HOMINES NEFA-

rios, qui scelere, ausuq; immani, 6. 7. 1. d. 16.

Parliamenti iampridem habendi

Domum, pulvere bombardico evertere,
sunt machinati, scilicet quinto
Novembris, 1605.

AD

Præcellentissimum Principem

IACOBVM, Magnæ Britannia, Franciæ,
atque Hiberniæ, Regem.

CANTABRIGIÆ

Ex officina Iohannis Legat.

M.DC.V.

IN HOMINIBUS

nos, qui sceleris, et iniquitatis

Persecutionem impendimus

Domini, quibus bombardis

facti sumus, sceleris

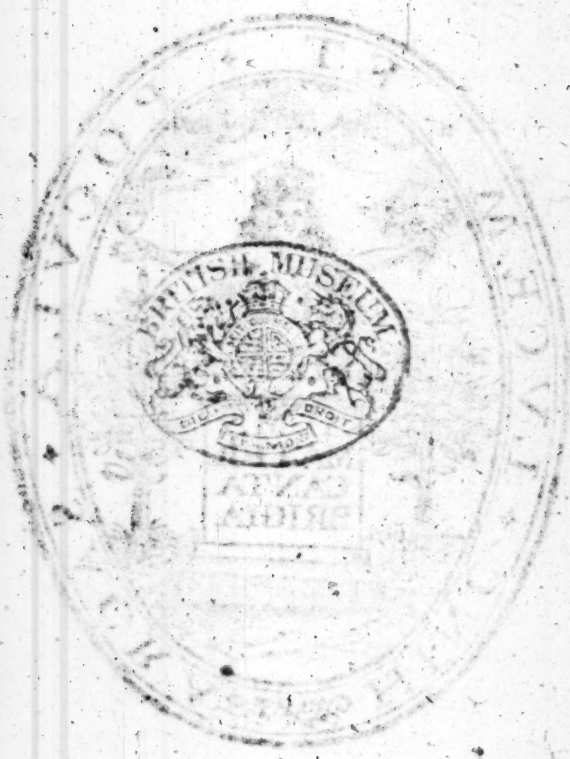
Novembri 1607

AD

Præcellentiſſimum Principem

JACOBVM Magnæ Britannie, Francie

regis Hibernie, Regem

Ex officina Johannis Legat
M.D.C.

I
N
Homines nefarios, qui scelere,
ausuq; immuni, Parliamenti iam pri-
dem habendi Domum, pulvere bombardico
evertere, sunt machinati, scilicet quinto
Novembris, 1605.

A D
Præcellentissimum Principem I A-
COBVM, Magnæ Britannia,
Francia, atque Hibernia, Regem.

Q Vis me sublimem longinqua per æquora raptum
Auferat hinc turbo? quæ me spelunca recondat
Oceani fines ultra, Solisq; labores?

Nunc homines fugisse iuvat, spelæa ferarum,
Et rupes habitare libet; tellure relictâ,
Descendam ad Manes, & subterranea regna;
Quò minus Anglorum crudelia facta meorum
Pertingant; vbi nec tam fædi infamia cœpti,
Vulneret aut oculos, aut nostras verberet aures.
Quin ferar hinc, liceatq; alas sumpsisse columbæ,
Aut aquilæ, aut si qua est illis velocior ales?
Effugiam modò nostrorum dira ausa gigantum.

Sed si nulla mihi contingat copia voti,
Nec, glebæ affixo patriæ, mihi fas sit abire,
Si medias inter Furias, sævosq; Dracones
Degere, Cyclopasq; oculis, atque auribus ipsis,
Vsurpare necesse mihi, civesq; rebelles;
At non & voces etiam cohibere necesse est,
(Quæ si obmutescant, saxa ipsa, trabesq; loquentur)
At fas est odisse viros, facinusq; nefandum,
Immane, horrendum; quo non crudelius vnquam
Villa tulit tellus, nec par, ausus secundum,

Quodq; attentatum, vix atas postera credat.

Hic ergò verbis opus est, & sanguine tinctis,
Hic strinxisse stylum par est, hic cote cruenta,
Exacuenda animorum acies, hic, gurgite pleno,
Effudisse iras decet, hic hic, obice rupto,
Quà data porta, ruant odium, indignatio, dira,
Et dolor, attonitusq; stupor, Nemesisq; pudorq;,
Et pietas, sanctusq; furor; mihi pectora Princeps,
Et patria, & proceres, populusq; in verba fatigant,
Et stimulis subigunt, & fixa silentia rumpunt.

Ergone inaudito potuit manus impia nifu,
Tam dirum fabricare nefas? ergò nisi vobis
Singula succedant, sursum ibunt atque deorsum,
Omnia? tartareo rumpenda est pulvere subitus
Curia? tollenda est vno Respublica vobis
Funere? tota vno patria est tumultanda sepulcro?
Quæ tota vt tua sit, vis nullam, Proditor, esse?

Quid Rex, quid Regina comes, quid Regia proles,
Quid Proceres, sanctiq; Patres, Populusq; fidelis,
Quid tantum meruere mali? committere tantum
In vos quod potuere scelus? potuistis in vnam
Funera tot cumulare struem? tot corpora letho
Congerere, & tantum moliri cædis acervum?
Omnes pessum issent? Domus insuper ipsa ruiisset?

Nil Christus Domini, nil illi proxima sceptrum,
Nil puer Henricus Princeps, spes altera regni,
Vtraque Nobilitas, pietate insignis, & armis,
Maiestasq; loci, veterum tot Curia Regum,
Supremi Domus alta fori, legesq; ferendi,
Nil hæc insano potuere obstare furori?
Singula debuerant, potuere nec omnia, mentes
Flectere crudeles, tantisq; auertere capris?

Scilicet, excipimus sic te, Sociamq; iugalem,
Progeniemq; tuam, Rex ô clarissime, sic te
Excipimus, toto quo nil præstantius orbe,
Nobiliusq; nihil Sol aspicit vndique nobis
Hæc innata fides? hæc est reuerentia Regum?

Idcirco,

Idcirco, tellure tuâ, solioq; paterno,
 Et regno antiquo, celebri, armipotente, relictis,
 Ad nos venisti, deformi ut morte perires?
 Nobiscum idcirco, reliquam traducere vitam,
 Conspectusq; tui lucem, vivumq; calorem,
 Dignaris præstare, tuis auertere perstas,
 Longinquoque micis illis quasi lampade solis,
 Nos propius fulgore foves, præsensq; serenas,
 Ut te sublatum scelere, extinctumq; velimus?
 Non licuit potius, procul hac a gente, remotam
 Degere sponte tuâ vitam, non figere cervos
 Innocuos, dulciq; solo, cœloq; tuorum,
 Cum thalami consorte, frui, non linquere fatis
 Debita sceptrâ tuis, tales nec tangere curas?
 Quid gentes dicent aliâ? quid fama per vrbes,
 Per populos sparget? non hanc Sabrina lituram,
 Non hanc Oceanus, quo toti claudimur orbi,
 Abluerint nobis, en quò perduxerit Anglos
 Paucorum rabies, scelerisq; iniuria tanti!

Sed mores, hominesq; malos, & tempora nequam,
 Terribili exemplo nobis, sæclisq; futuris,
 Concurrente Dei vobis, hominumque favore,
 Vos punire, puto, voluistis; scilicet ipsi,
 Cœlo demissi censores, regula vitæ,
 Mortales puri, atque puti, medicisq; periti,
 Innocuæq; animæ, quales neque candidiores
 Terra tulit, nec quæis magis Anglia debuit vnquam.

At vindicta mea est, dicit Deus, ipse rependam;
 Quando illam vobis permisit? quando fuistis
 Illi à consiliis? commisit denique vobis
 Quando vices, partesq; suas? immanibus ausis
 Restitit, ecce, Deus, nec se concurrere passus,
 Afflatusque suos ad lintea vestra venire,
 Diuinamq; negavit opem, longeq; refugit.
 Ille, modis placidis, & suaviter omnia, quæ vult,
 Efficit, ille bonum benè, non crudeliter, effert.
 Ille aurâ vocis leni, non igne voraci.

Nec terræ-motu, nec vasto gaudet inesse
 Turbine, qui rupes, & montes conterat altos:
 Ausio nulla piis, nunquam suspectior ipsa
 Est pietas, quam quæ violento proruit æstu.
 Relligione superstitio vehementius audet,
 Immoderata, sibi fidens, præfervida, præcepta
 Immodica in vitium properant, moderata quiescunt.

Concurrere homines, sed quales? quippe profani,
 Impuri, infames, scelerati, sanguinolenti,
 Horribiles medici, morbo quocunque, medela
 Peiore, excedente modum, studioq; secanti,
 Vrendiq; auido, ferrum admovisse parati,
 Atque ignem sanis, funesti, seditiosi,
 Æternum sæcli opprobrium, regniq; beati,
 Cyclopum de gente sati, de stirpe gigantum,
 Qui cælum terræ miscere, hominesq; Deumque
 Turbare, & tantas voluerunt tollere moles.
 Nemo bonus cuius, nemo pius affuit, omnes
 Factum execrantur, detestanturq; . quid ergo
 Concurrisse homines, in pœnas temporis huius,
 Concurrisse Deum, narras mihi? deniq; qualis
 Hic fuit assensus, quem primus dispulit autor
 Ipse Deus, quem nemo bonus, non odit, & horret?

Quò nunc Relligio? quæ te nunc vertis in ora?
 Quid nunc effugii, clarè deprensa, capeffis?
 Quæ tibi nunc satis est frondis ficulna tegenda?
 Non hic te sentis, noxæ manifesta, teneri?
 Hic eluctaris? non hic convicta fateris?

Non vis capta capi? non vis deprensa, prehendi?
 Sit pudor, ac sceleri tandem modus; excute fucum
 Proditor, & qui sis, vt re, sic nomine, prosta.
 Non tu nos lateas, laruam detraximus olim,
 Quorum sis hominum perspeximus, & quibus armis,
 Quo sub vexillo, quorum sis castra sequutus,
 Quo belli malè gesti animo; rem vidimus omnem,
 Et plus, quàm par est efferri, novimus artes,
 Plusq; adeò, quàm sæpe tibi fortasse reiectum est.

Immiscere

Immiscere ruis innoxia Numina captis
 Define, consensum pudeat iactare malorum.
 Non hic consensus, sed coniuratio dici
 Debuerat funesta, tuum quæ, Leuule, vicit,
 Vel, Catilina, tuum, sceleris novitate, furorem;
 Quæ scelerum genus omne vetus, famam obruit omnem
 Flagitij antiqui, totoq; est vertice supra.
 Quam non impietas potuit transcendere metam;
 Nec verò, hanc ultra, quò tendere posset, habebat.

Scilicet ut vobis Babylonica Lais ametur,
 Romanâq; palam liceat Meretrice potiri,
 Nos, animæ viles, iugulata, obrutaq; turba,
 Sternamur campis passim, domibusq; , viisq;
 Nulla hic Relligio, nullus Deus, aut metus eius,
 Nullum Sacramentum, patria denique nulla.

Omnia rupistis diuina, humanaq; iura;
 Pro quibus, impietas subiit, rabiesq; , furorq;
 Et dolus, & rerum malesuada cupido nouarum,
 Duritiesq; animi, studiumq; immane nocendi.
 Viscera sunt vobis crudelia, pectora ferro
 Durantur, filicesq; rigent præcordia circum,
 Qui tantum sceleris potuistis, velle patrare;
 Nam patrasse, supergreditur genus omne loquendi,
 Quò nec vox vñquam, nec mens pertingat, abyssus,
 Defendisse tamen, gradus est, & abyssus abyssi.

O patria, o pelagi decus Anglia, & inclyta bello
 Gloria Saxonidum! quantum mutaris ab illâ
 Quæ fueras olim, mundi melioribus annis?
 Nunc faciem respersa, nigro carbone notaris
 Perfidie ingentis; nunc Proditor, Anglus vbiq;
 Audit, & infami cognomine polluit orbem.
 Nunc Maiestatem violare, audentia sancta est,
 Relligionis opus, præclarum, ac nobile factum;
 Ethnica vis animi, constantia summa vocatur;
 Proditor est Martyr, cœli certissimus hæres.

Non ego vos virtute istâ macte esse iuberem,
 Ut pro me staret; neque enim est hæc mascula virtus,
 Magnanimo

Magnanimo neque digna viro, neque cive modesto,
 Sed feritas animi, ac cæcæ recordia mentis,
 Martyrii insanum specimen, stolidumq; ferendi
 Dura imitamentum, visq; affectata, Deiq;
 Irrationalis cultus, vero tamen omni
 Acrior, ut fermè nimia est imitatio semper,
 Exceditq; superstitio finesq;, modumque,
 Altiùs insurgens, req; ipsâ maior imago:
 Munificum exuperat sic Prodigus, ære profuso,
 Audax magnanimû audendo, stupidusq; ferendo
 Vincit, & impietas pietate ardentior ipsâ est.
 Sit facere, atque pati, Romanum, fortia; non est
 Christicolâ dignum, nisi fortia, sint quoq; iusta,
 Rectaq;, honestaq; sint, non ausa atrocita factu,
 Qualia Roma olim, nec Sancta, nec Ethnica, gessit;
 Nullum est forte nefas, procul hîc scelus omne faceffat.
 Dogmatis, atque Scholæ sunt hæc, non crimina morum;
 Quod Natura nefas odit, Doctrina capeffit;
 Arcanum imperii, & sacramentum impietatis.
 Peccatum agnoscit moriens homicida cruentum,
 Latro latrocinium, furtum fur, in cruce, plorant,
 Naturæ labes, vitiosæ opprobria vitæ;
 Soli istâ qui peste Scholæ, scabieq; laborant,
 Vlcus amant, summoq; putant sibi crimen honori,
 Vociferans crimen, quotquot sunt gentibus vsquam.
 Præterea invisum, Sectisq;, Scholisq; pudendum,
 Mortali exosum generi, penitusque nefandum,
 Rerum humanarum quod fundamenta reuellit.
 Hi tamen, & scriptis vltro, factisq; licere
 Contendunt, gaudentq; malo, nec morte sub ipsâ,
 Vel mutant animos, vel se peccasse fatentur.
 Non his impietas, flagranti in crimine, toto
 Cœlo detestante, palam deprensa, pudori est.
 Spe meriti solâ, mortem solantur acerbam,
 Martyriiq; gradu; similes latronibus olim
 Illis Thessaliæ, nihilo plus, qui perhibentur,
 Latrones, quàm mortales, puduisse vocari;

Par illis scelera, par his fiducia crevit.

Quis tanti incantamenti mysteria narret?

Quod genus hoc hominū? quae gens tam barbara, talē
Produxit sobolem? quae res placidissima, caelo
Delapsa est, semperq; fuit mitissima rerum,
Deq; lupis, effingit oues; nunc horrida tigris
Parturit, ac peperit, nunc ora, manusq; cruore
Oblita prorupit, nunc sanguine, crede, ruina
Religio gaudet, regnis, sceptrisq; cincta,
Quae solius faciat summos trepidare Monarchas,
Quae magnum castris Regem confodit in ipso
Optima quae, vera, est, eadem nunc pessima, falsa, est.

At non sic Christus, non sic Ecclesia prima;

Non sic plantata est, non isto rore rigata,

Religio crevit, non istis artibus olim.

Res diuina stetit; moriendo, gemendo, ferendo,

Emicuit, mundum precibus, lacrymisq; subegit.

Hae tum Christicolis artes, hae arma fuere.

Illam quidem caelo exclusit, templisq; profanos

Biēcit, Christi; etiam de corpore, turpes

Abscidit, at mucrone sacro, gladioq; animarum.

Gratia quae diuina illis, non vita, perempta est,

Ad tempus semper breue, propositaq; salutis,

Nec gremium redeunti vnquam, nimis aspera, clausit.

Non terrā quemquam extruxit, non corpora rerum,

Naturā exēmit, vero non perculit ense,

Corporibus sanis, mens illos perculit ictus.

Aegra salutare, medicina, non vice poena,

Solā lethales, animae nece, non animati.

Non vlli manauit eo de vulnere sanguis.

Peccatorum odio, saluis peccantibus, vna est.

Hos nunquam fines veterum, censura refregit.

Non, mactando homines, Christumq; Fidēq; docebat;

Non sic exarsitum Zelus, ut vreret vrbes;

Non ita spirauit vehemens tum Spiritus illis,

Non sic erupit, solidas ut veneres adest,

Non ita cum fortes, ut ferro, non ita docti,

Fraudibus, ut quemquam vellent occidere, nedum illi
 Augustos (Fideiq; hostes, & laquei tyrannos)
 Nedum pastores populi, patriæq; parentes.
 Non scelerum tum Sacramenta adhibere solebant,
 Non ad sæua Deum, Diuosiq; interpres vocare.
 Non illis tunc ara fuit, tantæq; mæcellæ.
 Quid Christo, Fideiq; fuit, cum talibus iussis?
 Alterius tum militiæ res hæc fuit, illis,
 Sanguine procuranda quidem, sed sanguine puro,
 Innocuo, atq; suo, non diro, non alieno.

Non Rosa sic pungit, non hæc audacia Sponsa est,
 Non sic mordet Ovis, non sunt hæc facta Columba;
 Spina cutem lacerat, Meretrix amat improba cædes,
 Et Lupa dilaniat, gaudetq; cadauere Vultur.
 Vera omnis pietas simplex est, atq; modesta,
 Mitisq;, ac patiens, & nullo picta colore;
 Contrà falsa istæ, torto sinu hor angue,
 Effrons, sæua, atrox, & multo est illita furo.

Quis furor, o Ciues, quæ vos insania torquet?
 Hæc probet ut quisquæ? ut quisquæ hæc non oderit amas?
 Externis Dominis seruire, extinguere vestros,
 Infamare probis patriam, mortem vsque pacisci
 Fidorum regni vigilum, non posse furorem
 Cancellis saltem officii cohibere modesti,
 Non vestris, vel adhuc, sacræ sine eade bonorum
 Consiliis reperire viam, fœdissima pulchris
 Crimina nominibus velare, probare nefanda,
 Et coelo donare scelus, Superisq; beare.
 Quæ recitasse, refutasse est, ferroq; notasse.
 Vsque adeo pietas tota, & patientia vobis
 Absumpta est omnis? non sibilat vana cavernis
 Mittere cessatis? nec habet dementia finem?
 Ad restemne adeo rediit res deniq; vobis?
 At furor est, sanam post omnia perdere mentem,
 Et se proicere, & propriam vixare ruinam.
 Annosam nemo mihi radicem arboris huius,
 Nec truncum ingentem, nec latos undique ramos,

Nec

Nec frondem viridem, nec laeta denique floribus,
Ostendet, fructu inspecto cognoscitur arbor.

Cum subit illius dirissima lucis imago,
Ultima quae Regi, regnoque, bonisque fuisset,
Horribilis quatit ossa tremor, totusque stupefco,
Vix animi compos, videor mihi namque videre
Fulgentem aulæ Cameram, Regemque supremo
Reginamque loco, pariter solia alta tenentes,
Insignes gemmâ vestes, auroque gerentes;
Astantem lateri Henricum, praeterea sodales
A tergo pueros, veterum simulacra parentum;
Consedisse Patres, hinc atque hinc ordine longo;
In medio, regni Scribas, legumque ministros,
Substratis lanæ cumulis, rubroque supernè
Instratis panno, prisco de more sedentes;
Omnes vestitu eximios, habituque vetusto,
Omnes colloquio attentos, rebusque gerendis.

Cum subitus tonat ecce fragor, flammisque coruscant.
Undique tota Domus, clamorque repente virorum
Ingens exoritur, premiturque repente, labantque
Fundamenta intus; ruptis excussa cavernis
Area subrigitur, fundoque exaestuât imo
Horrida tempestas; feriunt laquearia sellæ,
Quique sedent sellis, impulsaque turbine vasto,
Saxa, trabesque ruunt recto, laterumque fatiscit
Compages collisa, homines, lapidesque rotantur.

Iamque Domus, iacet alta strues, & conruit in se,
Procubuitque solo: volat atra, per omnia circum,
Pulveris, ac fumi nubes, glomeratque sub auras.
Hi procul eieci, sublimi morte feruntur,
Vicinoque animas cœlo liquisse videntur,
Hi fundo expirant, contraque videntur ad ima
Tartara detrudi; pars recti obtrita ruinis,
His laceri trepidant artus, hi corpora flammis
Ambusti piceis, pars maxima rudete densa
Obruitur lapidumque gravi cumulus acervo;
Horrendum dictu exitium, miserabile visu.

Quis cladem istam lucis (fidem tamen attulit) non
 Non nox dicenda est, nobis tunc nobis fuisse
 At prior hybernâ) quis talia sancta fando
 Explicet, aut possit varias appingere formas
 Informis luctu? quis tot lamenta per urbem,
 Quis tractosq; homines, vitæq; resq; domosq;
 Tot male, tot gentis ruinas in parva strages,
 Dignè commemoranda quam iactasset in uno
 Tanta ruina loco; Mactas Regia, regum,
 Religio, pietas, Ecclesia, patria, leges,
 Nobilitas, splendor, prudentia, bellica virtus,
 Rerum humanarum, diuinarumq; statera,
 Iustitia, integritas, rectiq; scientia & æqui,
 Prociderant cumulo non si mihi ferrea lingua
 Vis, animiq; foret, non si mihi copia, grandis
 Affluat ingenii, totumq; Helicon bibissem,
 Assequar, aut valeam verbis æquare labores.
 Nunquam ego martyri sponte affectuero famam,
 Non ea vis animo est, ardensq; in pectore visus,
 Non ita me noui, pauci, quos diu amauit
 Spiritus, egregiasq; affluit Namine mentes,
 Herôes, potuere vitæ contemnere vitam,
 Sublimes animæ, dura ad certamina factæ,
 Si tamen euentum speratum cepta tulissent,
 Optarem Camera vel custos foret fuisse,
 Aut aliqua saltem spectator parte stetissem,
 Ut cum Principibus regni, regnoq; iacerem,
 Tot Proceres inter, clarâ mihi morte perissem.
 Vix ego pro patriâ forsan, pro Religione,
 Peccatricem animam hanc effundere fortiter ausum,
 Cum patriâ certè, cum Religione, libenter,
 Possem, exoptarem, cuperemq; cademibus illis,
 Occiderem pariter, rueremq; ruentibus illis.
 Cladibus in tantis, vix bene morte fuisset.
 Nam quis tam miserâ superesset imagine, cum
 Hæc animo nunquam tibi, Rex, discidas imago,
 Nunquam oculis abeat, nec vius coloribus illa.

Nec te digna factis, sed quæ fortasse in illis
 Oblitum admonent sceleris, sensumque reducant
 Aulæis intexturis, hanc annulus aureo
 Exprimat, hanc thalamo, colloque appende tabellam
 Nulla dies rerum tantarum obliuia gecat.
 Auxerit illa metum, facit, sed & auxerit iras
 Promeritas, ac namque minus, & Principe dignas
 Excitet in penas, infestum conatus pectus,
 Regalesque exprobre animos, vitiscere tantum
 Clare Iacobe, nefas, quid enim moriemur inulti
 Et, nisi prouenias, certe moriemur inulti
 Huc ventum est, illis, an nobis sit pereundum
 Illi dispereant potius, qui sponte perire
 Discipiunt, mortemque vocant, quæ is perdere cuncta,
 Et ruere in gladios, & fixa refigere, cordi est.
 Qui sis, quid valeas, cognosce, & tu tibi par sis;
 (Cui nihil orbe tuo, par est, aliorum nec orbe)
 Anglorumque manu te sceptrum tenere, memento,
 Non, nisi magnanimo, qualis tibi dextera feret,
 (Tempora pensentur) tractata impune lacerato.
 Vix est ut quicquam timeas Rex, cui Deus ultro
 Excubat, & fidis tui Regnum militat armis.
 Immeritum contemne odium, linguaque malorum
 Quanto illi magis insurgunt, tanto acrius urge,
 Tanto uincla magis contende tenacia legum,
 In se dum redeant, excussa pectore Roma
 Affixit sceptris odium Deus, ille peritis
 Discedat regnare, odium qui mollior horret.
 Dum metuat, malus oderit, & se ruperit amens,
 Fortiter attracta freni restrictus habent
 Obsequium discat gladio, penamque magistis,
 Sectentur lepores alii, ceruosi, fugaces,
 Iste tibi feriendus Aper, Calydonide maior,
 Ingens, prædator, nunc nunc venabula prome,
 Hic immitte canes, totamque indagine syluam
 Cingat fida cohors, hic omnia specula fige,
 Obrue cum canibus, & totum confice montem.

In manibus vindicta tibi est, Deus auctor, & vindex,
Vltricesq; manus adertur, & vota tuorum.

Non te crudelem fecit natura, seculum
Religio faciat, faciat Respublica durum,
Et spes Henrici surgentis, & ultima tanti
Incepti rabies, nostraq; infamia gentis.
Post tantum scelus, meritis timet omnia Princeps.

Hinc, quibus, & quantum credas, tu videris, isto
Vngue, scias omnes; eadem mens omnibus, omnes
Vnum velle, loqui, sentire, probare, putato.
Non fecisse velint omnes, factum esse probassent.
Nollent pugnare omnes, vellent pars esse triumphi.

Scilicet his vires, illis audacia desit,
Omnibus idem animus sedet, ac scelcrata voluntas.
Iamq; dolent cecidisse minus feliciter ausa.

Quippe omnes vno nixi fundamine, & iisdem
Principiis, capitiq; vni, ceu membra, ligati,
Tot scelerum capiti, peccatorumq; magistro,
Tot fraudum artifici, fabro, fontiq; malorum.
Talia persuasis, eadem sentire necesse est,
Et moliri eadem, quoties occasio poscat.
Euentu malè cepta malo damnare, petitis,
Ore tamen, non corde tenus; successerit illis,
Sitq; scelus felix, virtus iam summa vocatur.

Dura, scio, vox hæc, dura est oratio; sed me
Cogit amor patriæ, postponere mollia veris.
Talia persuasi, penitus quæis testa liquore
Imbuta est isto, consultus dico, necesse est
Talia cepta velint, optentq;, probentq;, gerantq;.
Absistant leges, liceatq; impune profari.
O pulchrum, & sanctum, facinus! Schola tota sonabit.

Qui nondum è nostris, ista de face biberunt,
Vina tamen promptissime edo noscuntur eodem,
(Non liber hic multis, quàm noxia, querere verbis)
Implicitaq; fide nixi, prompti atque parati
Qualiacunq; sint iurare verba magistri,
Obstrudisq; oculis, quæ iusserit ille, ferantur.

Omnes, Iesui-
ta, quiq; eius
Scholæ doctri-
nam de hæreti-
cis, etiam Re-
gibus, quoquo
modo tollendis,
sectantur facti.
offi ac nefarii, ho-
mines, nō omnes,
qui superstitione
Papistica imbu-
untur, atq; in
heresi Romanā
versantur.

Illiusq;

Illiusq; animo, cetero clano navis, aguntur;
 Quò tendant, etiam atque etiam cognoscere tandem
 Incipiant, callemq; oculis rimentur apertis;
 Sed proprius, & luce sua, face non aliena;
 Quàmq; terant vicina locis loca præcipitatis;
 Tandem ad se redeant, discusso mento veleno;
 Utq; volunt hoc omne nefas odisse videri,
 (Atque animis odisse puto) sic & procul omni
 Absistant ansâ, & peltis confinia vitent.
 Longius hoc scelerum cliue vestigia vertant;
 Deuius iste nimis locus est, & lubricus, in quo
 Nemo potest sine præcipiti consistere lapsus;
 Hic matronâ omni meretrix vult sanctior esse,
 Advocat hic artes, hic oblita, pyxide tota est,
 Sic ut vix possint ficto distinguere verum.
 Funestæ via nulla viâ coniunctior, hæc est;
 Non est proximior vapido sæx marcida vino,
 Non colubro accrescit propius lethale venenum;
 Nec magis affixa est tibi lepra, tuisque, Giezi,
 Quàm mala mens, ducibusq; istis, placitisq; coheret.
 Nam quid Doctrina hæc non fecerit, altius acta,
 Pectoribus suffixa inis, atque hausta medullis?
 Quid non pacta salus animarum, & debita cœli
 Gloria promerito, quid martyriq; corona?
 Quid mortale viam stimulis non cesserit istis?
 Quid tantæ non vilescat mercedis honore?
 Et tamen hanc pestem Reges patiuntur inultam?
 Et tamen intris alunt, nec se, mala nec sua, norunt?
 Nunquam erit, ut, captis tot iamdudum arcibus Aula
 Romana, tantis extusq; intusq; ruinis,
 Muris suffossis, fundamentisq; reiectis,
 Tandem tota ruat? semperne illudere pergat
 Principibus, tantâ mundo iam luce coorta?
 Sat tenebris, noctiq; datum est: caligine pulsa
 Iamdudum fraudes, coniurataq; rapina,
 Cœlo ostenduntur, tandem digna arserit ira

Terrarum Dominis, tandem fontasse reponant
 Quae meruit, fecitq; aliis, tandem ossa, cunctaq;
 Diripiant, carnemq; vorant Meretricis avarae.

Regum olim fatale decus, pars maxima cuius,
 Te, Princeps Henrice, petat, tibi fama petatur,
 Victriciq; tuz subeat debita classis
 Hostia, quâ breuior Tibere est via, seu pede, Romanam
 Imbellem Romam, proprio nec robore, nec vi,
 Sed famâ veteri, & fucoso nomine, stantem
 Argumentum iugens laudum, volventibus annis,
 Aspirante Deo coequeis, & tempore iusto
 Hoc o si liceat titulo transcendere Patrum
 Audiam, & hæc olim veniat mihi fama sepulchro.
 Credo equidem iucunda meo ventura sepulchro;
 Sentiam, & est nobis post fatum cura funeri.
 Interea tibi nequa domi se attollere turba
 A tergo possit, genitor dabit, & ridi longè
 Consulet, & tuto præsternet limite cursum.

In callem nunc, Diva, redi, tibi penè relictum,
 Et mihi quod superest pensæ, pertense, Thalamum.

Non ego, quæ facias (nam quis ille cui?) sua sero multa;
 Vnum istuc, Rex magno, tamen, præq; omnibus vnum:
 Prædixisse putes sacrâ tibi voce Sibyllam,
 Vnum istuc repetens, iterumq; iterumq; monebo:
 Constanti faxis, vnoq; tenore colatur
 Relligio genti, quam nunc colit, vna Britannæ
 Te, sobolemque tuam, facto servavisti isto;
 Nos, regnumque tuum; contraque averteris; omen
 Quod Deus invisos potius diventat in hostes.

Non dum flava tibi feges ostia messis in herbâ
 Germinat, at viridi tortus later anguis in herbâ
 Excute vipereum genus, extinxisse rebellem
 Progeniem, sumpsisse graves laudabere penas
 Extingui possunt, non possunt feedere iungi
 Antiquo Serpente sati, non pace coire
 Nobiscum possunt; nunquam sua tympana nostris
 Aptarint citharis; merito non viceris villo

Stirpem

Scirpem Romuleam, non nostro sumus cretam,
Fundamento illo subnixam, aliq; parente,
Principio arcano prœgnatam, altèq; reposita.

Effuge vulgares aditus, & non nisi fido
Agnine succinctus Rex prodi, aliquando prehenda,
Quem toties transiit casus, tu millibus vinctus
In numeris nostrum præstat, tu cardinis instas
Ingentis, validiq; : quis quo vertitur orbis,
Tu lux asseruanda tuis, prorupit Averno,
Compede discussa, Rabies; grassatur Erinyes;
Proditione potens, aliquid parit impia monstri
Relligio, semperq; novam molita procellam,
Irrequieta furis, non compescenda catenis
Bellua, non flagris, non alto turrere iunctis,
Impetuosa, fremens, truculenta: nec ipsa quiescit,
Nec regnis alii, sine importuna, quiescat.
Nulla ferarum illi rabiem non cesserit; æta
Huic nè cede malo, tandemq; audentior ibi
Vicisci regnum, & secleratam extirpare gentem.

Quid? nostro toties illuserit illa cruenti?
Usque superba sinu nos riserit, impia Regem,
Et patriam oppugnet? toties damnaverit Orco?
Non homines nos esse putet? non denique tunc
Dignos? hæc semper nobis impune facessit?
Non ita, promeritas aliquando sentiat iras.

Gens mendax, falli patiens, & fallere prompta, lesita.
Sat mundo prudens (verè telluris alumna)
Stulta Deo, grandi, sed cæco, percita zelo,
Quippe suum deamans pullum, miracula credens,
Et quæ procudit mendacia, credere gaudens,
Æquivocans animal, penitus; Sicionis proles,
Pacem orare manu, medicari calida bellum,
Doctum matreiplum, cuba, sat, & machina litis
Externosq; Duces, sacramentumq; sequens
Milivæ, in patriam, castris nutrita, Scholæq;
Aduersis, fidens animi, acque in verumq; parata,
Vel certare dolo, vel certa morte perire,

Per mare, per terras, totumque iura per orbem
 Mercaturæ animarum, ergo, pensasque nosasque
 Affecula magnatum grauis, Aularumque supellex
 Sedula Romanæ sarrax, colubæque ruinæ,
 Ambitiosa modum supra, violenta, malignans,
 Importuna, procax, infesta, iniusta, turba.

Tu potuisti, Edgaræ, lupos abolere Britannis
 Ecce lupos nobis alios exingue, Iacobe;
 Et magis infestos pecori, pecorisque magistro.
 Huc adhibe vires, operum hoc, Rex magnæ, tuorum est.
 Hæc laus, hæc te palma manet præclara secundum.

Nulla meum vestri tangat misratio pectus
 Omiseri, nunquam tam iustâ morte peremptis
 Indoleam; non si tractos per strata viarum,
 Elisas laqueo fauces, spirantia flammis
 Viscera torreret, membratim corpora sectos,
 Oraque præfigi contis, manantia tabo,
 Sublimesque artus suspendi, denique non si
 Exturbari animas, per vulnera mille, nocentes,
 Mille necandi artes, tormentaque mille, viderem.
 Aspicerem siccis oculis, vultumque tenerem,
 Non lacrymam, gemitumque darem; superante dolorem
 Lætitiâ communi hominum, studioque nefandas
 Gauderium effugisse manus, meritaque seueræ
 Spectantium vultu poenas, superante minores,
 Privatosque animi sensus, feritate furoris.

Sic eat, in patriam quisquis crudeliter audet.
 Scilicet est quædam occidens misratio, quædam
 Stulta, nimis parcens, crudelis, & impia, quæque
 Multos mortales, & magnas perdidit vrbes.

Quâ tamen & ciues, & clero sanguine nati,
 Quâ mihi mortales, quâ Christi nomine primæ
 Consignati estis (ueniam dabis Optime) vestri
 Pectore me toto misere, miseresco malorum
 Tantorum, miseresco hominum sub morte gementium
 Et generis miseresco mei tam dura ferentis.
 Deprecor hic poenas, totusque auersor, & odii

Corporis

Corporis atq; animi tot dona perire, doletidam est,
 Militiz infami, tot sortia corpora letho
 Mandari, patriæq; rapi, insuetasq; secures,
 Carnificumq; manus lassare, ac pascere cornos:
 Imprecor hæc illi potius qui talia suaserit,
 Motori scelerum primo, fraudumq; chorago.

Quin vestrarum animarum etiam me cura laceffit:
 Tantarum miseret tenebrarum, & noctis opaca,
 (Irradiante diem tanto iam lumine Solis)
 Morborumq; intrus gratium; sed & is misereri
 Non etiam nolit, carâ qui mercede redemit,
 (Præ quo, non ipsa est adeo clementia clemens,
 Nostra omnis, nulla est) fons, & bonitatis abyssus,
 Qui lucem è tenebris, qui vitam è morte vel ipsâ,
 Quiq; è peccato laudem, deducere nouit,
 Qui cuncto terrâq; creat miracula rerum,
 Quem penes æternæ est vitæq; necisq; potestas.

Hic ego quas animo, quas imo pectore grates,
 Omnipotens, tibi persoluam, Rex maxime Regum,
 Brutorumq; hominumq; sator, mundi; creator?
 Laus hæc rota tua est, tibi nos, istamq; salutem,
 Debemus, nemo in partem deuenit honoris.
 Quod spiramus adhuc, superâ quod vescimur aurâ,
 Frigida iam tepidos quod mors non occupat artus,
 Gratia sola tua est, tu tanti muneris autor,
 Ingentis meriti, miro exundantis amore,
 Et per se cumulum grandi facientis æcervo.

Tu nos, ceu torres, medio de sinere raptos,
 Excussamq; yngui prædam, rictuq; revulsam,
 Damnataq; animas Erebo, noctiq; profunda,
 Seruasti, Armipotens, crudeli quàm propè letho
 Abfuimus? quali nuper, quantoq; sub ictu,
 Sub cultro, steterimus? quàm penè à turbine sæuo
 Abrepti fuimus? quàm penè voragine vastâ
 Funditus absorpti? quàm vix euasimus Orco?
 Sed rupti casses, euasimus; obruit ipsos
 Quam struxere aliis, clades, ingensq; ruina.

In foueam cecidit, qui foderat, ille tenetur,
Qui laqueum posuit, scelera implicuere scelestos.

Certè nolebas, Deus optime maxime Dilectum,
Nolebas Christosq; tuos, Procereq; , Patresq; ,
Tantâ clade preni indecores, manibusq; cruentis
Nolebas in nos tantam permittere eadem.

Obstabas, successum ausis, animisq; negabas,
Instantemq; ipso reprimebas limine stragem.

Non quia sic meritum : sed enim tua facta voluntas :

Nè se turba ferox nimis efferat, utque per orbem,

Quaque patent terræ, clementia tanta feratur,

Marmoreo inscribenda libro, inscribenda columna.

Ut, per te, Reges regnare, tibi què subesse,

Esse tibi curæ mortalia sceptrâ, sciamus.

Et dubitatur adhuc, quibus adsis ? quosquè repellas ?

Quòd sis ? quodquè iuves ? meritis tibi reddere laudes

Non opis est nostræ, nec quicquid vbi què piorum est.

Promeriti lxtare tui, Deus optime, famâ,

Et fruerè hâc bonitate tuâ : quid enim referamus

Mortales miseri ? nam quantula nostra facultas ?

Accipe quod quimus ; si quid mea carmina possent,

Nulla dies meritum nostro subduceret orbi.

Perge tuos semper defendere, quaeso, Britanno,

Quamvis immeritos, quamvis peccata repugnent,

Invitumq; abigant nobis : fuit iste malignæ

Conatus turbae summus, sit & vitium idem,

Extremusq; in nos Actus : compesce furorè

Gentis vipereæ, placâ implacabile pectus,

Æternumq; in nos odium, vim disijce apertam,

Occultosq; retexè dolos : trepidam aspice Sponsam,

Balantemq; tuere gregem : defende Iacobum,

Progeniemq; , Domumq; plam : tu protege scuto,

Et, vel nulla dehinc, vel parva, immitte pericla,

Invenias quibus ipse viam, telamq; refingas.

Atque ut mille petant dextrâ, totidemq; sinistra,

Nulla tamen feriat, te discutiente, sagitta.

Non tu nequicquam toties discrimine saxo

Eripuisti

Eripuisti animam, non hoc à funere frustra
 Scrualti, ut casu tandem premeretur acerbo:
 Semper amas, quem tu semel es dignus amore,
 Tu revoca errantem, peccantem corripe solus,
 Mortales averte manus, aususque repelle.

In coelum serus redeat, iam plenus honorum,
 Plenus opum, laudumque satur, plenusque dierum,
 Et placida tandem compedit pace, quiescat.
 Hâc ego spe fretus cuncta, pleneque, quiesco.

IN REGII SCVTI

Satellites; Leonem scilicet,

& Monocerotem, Draconi nori-

et detractis, substantiam.

GAudete Anglige, diuina mente Iacobus,
Regali diram Deuto, horrendumq; Draconem

Detrahit, fortiq; Leoni, pectore fortem
Adiecit Comitem, Cornuq; valente decorum.

Scilicet Imperij virus, Regumq; venena,
Scuitiam, morsusq; graves, odiumq; repostum,
Et fraudes, vigilesq; metus, & suspiciones,
Regnandi; malas artes, fastumq; , removit.
Pro quibus, & mores dulces, vultusq; benignos,
Et mites animos, mitissimus ipse, reduxit.

Magnanimus, non terribilis, lætatur haberi,
Et solidi Imperij, non duri, fretus honore,
Principem agit, quasi privatus, magnumq; ministrum,
Se regni gerit, haud Dominum, nec sanguine tantum,
Quantum aliis virtute, præest: castusq; , piusq; ,
Et bonus, & sanctus, prudensq; , & pacis amator,
Musarumq; patronus, alumnusq; inclytus, audit.

Maximus est certe meritò, sed & optimus idem,
Et melior dici, quam maior, gaudet, & esse.
Qualem namque sibi priuato optaret habere,
Talem se nobis Regem præstare laborat.

Immensus largitor opum, largitor honorum,
Sanguinis humani parcissimus: aurea nobis
Sæcula, quæ patimur, referens: vim denique Regis,
Ius, roburq; , tenens, transmittit inania rerum.

FINIS.

